

cantades per tot el Principat, i també les Illes, el País Valencià i el Rosselló. Recordo que en Joan Fuster ens va dir que a València hi havia un noi que cantava a la Universitat i ens hi vàrem posar en contacte. Un dia que cantàrem a Castelló el vàrem conèixer. Feia una cançó tan diferent als Setze Jutges i tenia una força tan pròpia que varen decidir que no seria del nostre grup ja que així seria millor. L'altre salt qualitatiu va ésser en Serrat. Durant l'any 1965, un vespre va venir a casa a través de l'Enric Barbat. Recordo que aquell dia jo estava molt cansada. En Joan Manuel es va presentar molt tímid, es posà a cantar i en va passar el cansament de cop. Quina meravella, vaig pensar, de seguida li proposava que el cap de setmana següent, ens acompanyés a un recital a Esplugues.

— **En Raimon ha estat el cantant més emblemàtic de la nova cançó?**

— Sí. En Raimon, sempre deia «jo no canto, jo pego crits» i és veritat. Les cançons d'en Raimon eren clams. En Raimon és tot un conjunt de coses, la música, les lletres i el seu encant.

— **Quan comença la crisi dels Setze Jutges?**

— En el moment que entra al grup en Serrat hi ha un èxit total. En Raimon guanya el Festival del Mediterrani amb una cançó en català i això té una repercussió fora del país. No hi ha pròpiament una crisi sinó un creixement. La gent es comença a professionalitzar-se. Els Setze Jutges han estat una plataforma iniciadora i ara cal fer la cançó amb molta més professionalitat. També el moment polític del país està canviant. Per exemple, succeeix tota la història d'en Serrat amb Eurovisió.

— **Quan deixes de cantar?**

— Ho deixo de fer als voltants del 69. No volia dedicar-me a l'espectacle. A més, amb criatures petites a casa és gairebé impossible. De dones que cantin en el moviment de la nova cançó no n'hi han gaires que tinguin fills. Vaig preferir dedicar-me als fills i com que hi havia prou gent que cantava no em semblava que la meua participació fos imprescindible.

— **Et podem considerar com una de les «mares» de la nova cançó?**

— Més que mare, era la primera. Fixa't, tots passaven per casa. La Maria del Mar Bonet era de Mallorca, quan vingué a Barcelona s'estava a casa. En Llach, que estudiava Econòmiques, ens visitava per estar amb gent coneguda. Aquella cançó que parla d'en Maurici es refereix al meu fill, després va canviar-ne la lletra.

— **Quan acabes amb la cançó, a què et dediques?**

— Em poso a estudiar Psicologia. Abans havia estudiat professorat de música i violoncel en el Conservatori. Jo volia ara estudiar una altra cosa. En acabar la carrera estava ficada en un moviment de dones que treballaven en el camp de la planificació familiar, això em va portar a treballar a l'Ajuntament de Barcelona a l'època d'en Socias. En el primer Ajuntament democràtic varem iniciar el primer centre, després en vingueren d'altres. Al cap de deu anys em donaren el trasllat a l'àrea de cultura. Ara fa cinc anys que estic a la Virreina, i em dedico a la producció dels actes culturals més institucionals: Premis Ciutat de Barcelona, Jocs Florals, conferències, etc.

— **I la teua vocació literària?**

— De sempre m'hi he dedicat, en escriure jo mateixa les lletres de les meves cançons. Amb el temps he publicat poesia. Edicions 62 em

publicà un llibre amb el títol «De la soletat i el desig». A l'any passat, vaig presentar una novel·la al premi que atorgava l'Ajuntament de Badalona, i me'l varen donar. Ara estic fent un llibre de contes.

— **I en el món de la política?**

— Jo vaig entrar al G.I.S. (Grup d'Independents pel Socialisme), després amb aquest grup vaig participar a la fundació del PSC (congrés). Quan la fusió amb el PSOE, vaig pensar que de més verdes en maduren. No he tingut mai cap càrrec, ara bé he col·laborat en l'àrea sanitària del partit. Amb el referèndum de l'OTAN, vaig parlar amb els companys, i els hi vaig dir: vos he estimat molt, encara vos estimo i vos continuaré estimant, però jo me'n vaig. Cal que et digui que això del socialisme m'ho continuo creient. Estic d'acord amb la defensa de la identitat cultural de Catalunya, però els nacionalismes els considero molt perillosos. La paraula independència per a mi ha perdut el sentit.

— **Per què decideixes estuijar a Camprodon?**

— Apareixo a la Vall, l'any 1967, per criar criatures amb aire fresc. No m'ho aconsella el Dr. Robert sinó el sentit comú. Va ser una mica per casualitat.

— **Per acabar que en penses dels llibres que han aparegut sobre la Vall?**

— A mi em sembla bé que es publiquin llibres que parlin de la Vall, vint-i-tres si volen. El fet em sembla perfecte. Quan es publiquen coses, al marge de la documentació que es fa servir, sempre prevaleix el punt de vista de la persona que l'escriu. Si resulta que hi ha un llibre que s'han fet servir unes cites que no s'havien d'utilitzar, això és una altra història que ja vos ventilareu.

JSR